

Blik op dorpsgenoten, Jolanda van Wijk

Deze week in de Telstarrubriek 'Blik op dorpsgenoten' ons clubicoon Jolanda van Wijk.

BLIK OP DORPSGENOTEN

Jolanda van Wijk houdt zich aan de regels. Vanwege het coronavirus blijft het schudden van handen achterwege en staan de stoelen op ruime afstand in het Kerkelijk Centrum Delfgauw. De koffie wordt voor later bewaard. Eerst is een dampende kop tomatensoep, van de lekkerste tomaten uit de regio, compleet met een snede van vers bruinbrood en is het genieten geblazen. Net als de verslaggever observeert ook Jolanda van Wijk tussen het lepelen door en glimmen priemende ogen achter de glazen van haar bril. Het is een prima start van een onderhoudend uurtje. Jolanda neemt geen blad voor de mond.

Door Hans Bos

Het idee om Jolanda van Wijk te benaderen kwam van dominee Robert

Stigter: 'Zij is een zeer bekende buurtbewoner, weet van de hoed en de rand bij Avanti en is sinds een half jaar bij Kerk Delfgauw in dienst als gastvrouw. Zij is de spil in allerlei nieuwe ontwikkelingen zoals onder andere het kerk terras. Ik denk dat het ook wel heel leuk is om haar aan het woord te laten'. Dominee Stigter had het gelijk aan zijn zijde, want het was inderdaad leuk om Jolanda haar verhaal te laten doen: „Ik ben Jolanda van Wijk, geboren in Delfgauw, aan het water. Mijn vader was tuinder en ik ben dan ook een echte tuindersdochter. Met mijn man Wout ben ik inmiddels 38 jaar getrouwd. Mijn meisjesnaam is De Graaf. Wij hebben drie kinderen. Cindy van 30 jaar is de oudste en daarna kwam de tweeling Dennis en Marlon. De jongens zijn nu 27 jaar. Schoondochter Irina van Dennis verwacht het eerste kindje. Marlon is getrouwd met Marjolein. Ik heb nog drie zussen. Ik was de derde thuis en heb dus nog een jongere zus. Ik ben het vergeten kind, zo noem ik dat zelf altijd. Eerst is er de oudste, dan volgt de vergelijking als de

wel van om met elkaar de draak te steken. Mijn man is lekker cynisch. Hij vindt het pas echt leuk als ik geen antwoord weet. Het gaat gelukkig over en weer.” Na de lagere school volgde de HAVO op het Christelijk Lyceum Delft. „Met 17 jaar was ik klaar en ben ik gaan werken. Als dochter van een tuinder wilde ik niet verder doorgaan met leren. Ik begon bij de bank in Delft, de AMRO. Dat was achteraf niet geweldig, want ik botste echt wel met de stadsmeiden. 'Je gaat niet zitten als er nog klanten aan de balie staan', vond ik. Werken ging voor. Ik was klantgericht en mijn baas van toen speelde dat een beetje uit. Arie Hoogeboezem, de slager van Pijnacker aan de Westlaan, bood mij toen een baan aan. Dat deed ik de hele week, ook zaterdagochtend, maar in de

schreven. De fut was verdwenen. Gelukkig kwam toen dit voorbij: gastvrouw van het KerkDelfgauw. Ik ben niet de koster. Ik regel alles wat te maken heeft met het gebouw, de verhuur, de administratie, de inkoop, het zorgen voor de schoonmaak, wat ik niet eens allemaal zelf hoeft te doen, ben aanspreekpunt voor veel mensen en sinds kort hebben we ook een heus terrasje buiten, voor de 65+ die nu in deze coronatijd niet binnen durven te komen in de kerk. Eén keer in de twee weken was er een koffieclub van zo'n 60 mensen. De echte doelgroep moet het terras nog wel weten te vinden. Tussen 10-12 zijn we elke dag geopend. Tegenwoordig verzorgen we ook nog lunches, voor de GGG, de gemeente-groei-groep. De baan van gastvrouw is voor 16 uur. Dat het vaak wel uitloopt en er meer

gewezen waar men zelf dan maar kon inschenken. Je moet toch wat. Het kerkgebouw is niet de kerk, maar de mensen die er komen, dát is de kerk. Ik heb mijn oude werk nog geen dag gemist, wel mijn collega's. Ik vind dit hier nu heerlijk om te doen. Ik hoop dat het college kerkrentmeesters dit ook ervaart. Dat zijn mijn werkgevers. Wij zijn PKN, Protestantse Kerk Nederland. Delfgauw is zo'n klein dorp, dat bij ons alles komt: katholiek, evangelisch, hervormd, gereformeerd, alles door elkaar heen. We geloven allemaal in één God en Jezus is ons voorbeeld. Bij de tieners merk je vooral dat er geen verschillen meer zijn. Ik deed als vrijwilliger al veel voor de kerk. Daar heb ik nu deels een baan

PASPOORT

Naam: Jolanda van Wijk-De Graaf

Leeftijd: 59 jaar

Gehuwd met: Wout van Wijk

Passie: Gastvrouwschap en Avanti

Het gezin Van Wijk in één beeld: vlnr Cindy, Marjolein, Jolanda, Marlon, Wout, Dennis en Irina.

thuis allemaal fanatiek. De schoondochters spelen gelukkig ook graag mee. Bij het jaarlijks kamperen met de kerk zit ik in de organisatie. Helaas ging het dit jaar niet door. Na de uitbraak van corona is er een buurtthulpgroep gestart. Daar werd ik opeens coördinator van en kortgeleden had ik er nog profijt van. Een dame op het terras vertelde dat zij hulp nodig had. We hebben haar kunnen helpen met een verhuizing van Pijnacker naar Delft. Het was een voorbeeld van durven vragen,” zegt Jolanda van Wijk, die zichzelf de aller strengste anti-alcoholmoeder van Delfgauw en omstreken noemt. „Bij Avanti rekent men er opdat je vanaf je 16e jaar ook wat terug doet voor de club. Ga je niet een groep trainen, dan ga je bardensten draaien, of wat dan ook, maar wél de handen uit de mouwen steken. Afkopen is er niet bij. Ik ken nagenoeg iedereen bij de club. Waag het niet om niet te komen, want je krijgt mij achter je broek aan. Een vereniging kan nu eenmaal niet zonder vrijwilligers draaien. Alles is voor dit seizoen

tweede is geboren, de vierde is de jongste en dat zit er nog één tussen, dat was ik. Toen ik in de leeftijd van 8-10 jaar was, dacht ik dat ik een prinsesje was en dat mijn echte ouders mij nog wel een keer zouden komen ophalen, maar dat zij het beter vonden als ik als prinsesje in een gewoon gezin werd opgevoed. Mijn man was de kikker die ik bleef kussen, maar prins op het witte paard is hij nooit geworden," zegt Jolanda met een schaterlach. „Wij houden er thuis

middag was ik er niet, dan was het tijd voor de korfbal bij Avanti. Dat was mijn uitlaadklep." „Daarna ben ik bij FESTO gaan werken. Liefst 38 jaar. Ik was er de administratieve spil tussen order- en productieafdeling. Het is een topbedrijf om voor te werken, maar toen de productie wegging, vond ik het de laatste twee jaar wel wat minder," diept Van Wijk uit haar geheugen op. „De nieuwe taak was mij niet helemaal op het lijf ge-

Jolanda van Wijk met de kantinecommissie Avanti seizoen 2020

'Het kerkgebouw is niet de kerk, maar de mensen die er komen'

uren worden gedraaid, vind ik helemaal niet erg. Ik ben op 1 maart begonnen en op 15 maart ging vanwege corona alles op slot. Alle kerkleden moeten zich nu eerst inschrijven, willen ze kunnen komen naar de kerk. Dat vraagt tijd en bieden van hulp. Op zondagochtend ligt er dan een lijst en weten we wie we welkom kunnen heten. Met de regel van 1,5-meter is er plaats voor 90 mensen."

Heerlijk om te doen

„In de coronatijd hebben we drie rouwdiensten gehad. Dat vond ik verschrikkelijk, omdat er maximaal 30 mensen waren toegestaan. We mochten ook geen koffie schenken. Er kwam familie uit Emmeloord. Hier in de buurt was niets open. Ik heb de koffie toen wel gezet en

van gemaakt."

Met stip

Mijn man heeft tot 62 jaar gespeeld en gefloten bij Avanti. Met stip de leukste vereniging. Ook de drie kinderen spelen er. Zelf zit ik in de kantinecommissie en maak het rooster voor het barpersoneel. Rond mijn dertigste moest ik zelf stoppen met actief sporten vanwege een hernia. Ik heb ook een tijd gezongen bij Voice of Praise, een interkerkelijk koor. Dan traden we op tijdens kerkdiensten en ook de musicals waren erg leuk met een bijbels verhaal in een modern jasje. Met zingen ben ik inmiddels gestopt. Met het spelen van spelletjes zijn we

weer ingevuld. Het komt helemaal goed. Zelf vind ik alcohol niet lekker. Ik zie dat het zwaar onderschatte problemen kan opleveren. Ik adviseer dan ook wel eens gerust een frisdrank na een paar biertjes voor een gast als ik achter de bar sta. We kwamen met de club ook prima door de BOA-test heen toen er gecontroleerd werd op de verkoop van drank op leeftijd. Daar was ik wel trots op," zegt Jolanda van Wijk die winnaar werd van de AD-verkiezing Vrijwilliger van het Jaar uit Pijnacker. „De club heeft er na enig aandringen in ieder geval een abonnement aan overgehouden," zegt ze met een glimlach.

Blik op Dorpsgenoten

In Blik op Dorpsgenoten gaan wij het gesprek aan met bekende, maar zeker ook onbekende dorpsgenoten. Jong en oud komen voorbij in deze rubriek.

Uiteraard heeft de redactie van Telstar/Eendracht een onuitputtelijke bron van dorpsgenoten, maar wij vinden het juist wenselijk als inwoners zelf met ideeën komen. Met wie moeten wij eens een kop koffie gaan drinken en een mooi portret maken? Mail naar redactie@telstar-uitgeverij.nl.